

kaže čudno sliko vojne in boja ob l. 2000. Stvar je jako „fantastična“ in nima realne vrednosti; oblika je pa zanimiva, pripovedovanje živahno. — Na realnih tleh pa stoji drugi spisi: „Doma in na tujem. Poučna povest za narod. Poljski spisal Felicijan Pintowski. Poslovenil Podravski.“ Kaže nam razmere poljskega ljudstva, katere so krive, da si išče sreče v Ameriki. V dveh nasprotnih si junakih, Antonu in Matiju, razkazuje slabo in dobro gospodarstvo. — Da bi bila spisa, zlasti poslednji, primerna za naše ljudstvo, bilo bi potrebno nekoliko predelati ju. Ubogi poljski narod, ki si v krempjih židovstva!

zakličeš ob koncu tega in onega poglavja. Jezik bi bil lahko nekoliko lepši.

Male pesmi. Ljubljenej mladini zložil Jožef Mar. Kržišnik. V Celji 1899. Tiskal in založil Dragotin Hribar. 16°. Str. 56. — Te večinoma lepe, drobne in preproste pesmice so namenjene deci v oni dobi, ko se začne veseliti podob, knjižic, povestic in pesmic. Zato so zložene prav v preprostem, otroškem dnu. Tudi v obliki se prilegajo otroškemu duhu, ki se zabava rad ob petju in igrar. Ne odobrujemo pa nekega separatizma v jezikovnih oblikah, ki ni nikomur v prid, najmanj pa učeči se deci

Razne stvari.

Naše slike.

Ker govorimo o Germovih slikah posebej, ni nam treba tukaj jih opisovati in ocenjati. — „*Pred Jafu na morju.*“ (Str. 592.) Ta slika nam kaže oni kraj na morju pred Jafu, kjer se vozijo jeruzalemski romarji in potniki z ladij na suho, ali s suhega na ladijo. Jafa, žal, nima varnega pristanišča, čeprav je jako staro mesto in so že od nekdaj tukaj ostajale ladije. Morje pred mestom je plitvo, in vrh tega štrlé iz njega nevarne pečine. In vendar gredó todi mimo, prav poleg teh pečin, čolni od ladije in do ladije, ki obstane daleč od obrežja. Marsikak čoln se je že tu razbil v viharjem vremenu, marsikak romar je našel v valovih hladen grob, predno je videl Jeruzalem. (Več čitaj v „Jeruzalemskem romarju“ str. 58 i. dr.). — *Notranjščina frančiškanske cerkve v Ljubljani.* (Str. 601.) Po potresu so ljubljanski župniki z državno in zasebno podporo prenovili vse ljubljanske župne in tudi druge cerkve. Kako dobro se je popravljjanje in deloma prezidavanje posrečilo v frančiškanski cerkvi, kaže nam ta slika, ki je posneta po zares dobri in veliki Rovšekovi fotografiji in ki izpričuje lepoto cerkve bolj kakor najlepši opis.

Josipina Turnogradska.

Da spoznajo naši bravci pisavo znamenite pisateljice, podajemo tu še nenatisnjen košček, ki nam ga je poskrbel pisatelj življenjepisa v 11. številki našega lista.

Na Prešernovem grobu.

8. avgusta 1851.

(Spisala Josipina Turnogradska.)

Bila sem na grobu nesmrtnega (neumrjočega: — pisateljica) Prešerna, bila ondi presrečna iz istega občutja, katero je bilo nesreča slavnega pesnika —

na strani Lovreta. Tresli so se še zadnji zlatotoki na večernem nebu, ko smo stopili na mesto, kjer počiva truplo, v katerem je omagalo blágo, od sveta nepoznano, zavrženo srce. Zelena travica pokriva njegovo zapuščeno gomilo. Črn, lesen, reven križec stoji na njej — žalostno znamenje kranjske rodoljubnosti.

Celo življenje nesrečnega pevca mi je stopilo pred dušne oči. Črni, slabi križ še zdaj oznanjuje, kako ceni „svet“ blago srce, bister um; kako plačuje iskrenim rodoljubom.

Lovre stopi bliže tja h gomili; bel pergamentni listič se kmalu blišči na črnem križu; na listek je Lovre napisal sledeče besede:

„Dokler živ — si bil nesrečen,
Mrtev pak si — pevec večer.“

Nato sem vila jaz nesrečnemu Prešernu venec iz lepih cvetlič in sem ga potem obesila na leseni križ. — Kaka izpremema zdaj! Bila je poprej gomila zapuščena — najbolj revna na pokopališču — in zdaj? — Venec, dar ljubezni, jo diči in krasi! Zazdelo se mi je, kakor da bi se vse pesmice millega pevca zopet oživile v rožicah.

In zatonuje solnce (pisateljica: sonce) v blesku večerne zarje, hladen pihljajček dije čez okrašeno gomilo, čudovit miris (čudovito prijeten vonj) razdihajo cvetlice, kakor da bi hotele počastiti nesmrtnega (pis.: neumrjočega) pevca. Tužno se tresejo trave, cvetlice žalostno povešajo svoje glavice, kakor da bi hotele solzico milovanja potočiti na gomilo „nesrečnega“; — oh, saj mu je „svet“ ne daruje nobene!

Lahka ti zemljica bila, slavni Prešeren! (Pisateljica piše: Prešern!) — Prestal si ta svet, prestal njegovo nevhvaležnost! Tamkaj si zdaj, kjer je duh oproščen težilnih spon, kjer se gleda v neizmerno morje luči in čistosti, kjer te ne more več raniti nevhvaležnost sveta! — Srečen si zdaj!